Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 844

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσώτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10–12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ αἰὼν τῶν μικρῶν. — Ἀπὸ τὸ ταξειδί μου. — Μία συνέντευξις μὲ τὴν μαρκησίαν Ὀγιάμα (ὑπὸ κ. Cecile Dabreulh). - Ποία ἡ ἀρχὴ τῶν χειροκροτημάτων (ὑπὸ δος Φανῆς Ν.).—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν (μεταφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). Ἀλληλογραφία. Συνταγή Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ο ΑΙΩΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Τὸ εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ὁ αἰών μας ἠμποροῦσε νὰ τιτλοφορηθῇ ὁ αἰὼν τῆς βασιλείας τῶν μικρῶν. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἠσχολήθη τόσον μὲ τὸ ζήτημα τῆς εὐτυχίας τῶν μικρῶν, ὅσον σήμερον καὶ ποτὲ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔστρεψε μετὰ περισσοτέρας ἐπιμονῆς τὴν προσοχήν της εἰς τὴν μελέτην τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἡ ὁποία προετοιμάζει τὰς γενεὰς καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος.

Τελευταίως μάλιστα αἱ γυναῖκες, ὁ παράγων τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μορφώσεως τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἐκέρδισαν τόσον ἔδαφος ἐπὶ τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως, ὥστε ἴσως εἰς τὴν ἰδικήν των ἐπιρροὴν νὰ ὀφείλεται ἡ ἰδιαιτέρα μέριμνα καὶ στοργή, ἣν ὅλοι ἐπιδεικνύουν σήμερον διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ὡς γνωστὸν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἄλλοτε οἱ ὑπὸ αὐστηρὰν ὑποταγὴν ζῶντες, καὶ ἡ πειθαρχία ἡ πατρικὴ πολὺ συχνὰ εἰς περασμένους καιροὺς μεταβάλλετο εἰς τυραννίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἀνάμνησιν μετὰ φρίκης διατηροῦν τὰ ὀλίγα ἐναπομένοντα σήμερον λείψανα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἀφυπνίζονται μὲ τὴν πρόοδον, οἱ ἄνδρες ἐξημερόνονται καὶ γίνονται τρυφερώτεροι καὶ τὰ παιδιὰ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ βλέπουν νὰ γίνεται γύρω των ὁ οὐρανὸς αἰθριώτερος καὶ ἡ ζωὴ γλυκεῖα καὶ γεμάτη μὲ ὑποσχέσεις καὶ ἐλπίδας.

Ἡ ἐλευθερία ἡ τόσον συμφυὴς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν κερδίζει καθ' ἡμέραν περισσότερον ἔδαφος τόσον εἰς τὴν φυσικήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν, καὶ τὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦτο πρᾶγμα σχεδὸν ἀπηγορευμένον, σήμερον ἀποτελοῦν τὴν βάσιν καὶ τὸ κέντρον τῆς ἀνατροφῆς των.

Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο, ἀφοῦ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν περιβάλλει στοργή, ἀγάπη καὶ φίλτρον, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐπιστήμης, καὶ οἱ γονεῖς οἱ ἀγαπῶντες, καὶ οἱ ἐπιστήμονες οἱ μελετῶντες, καὶ αἱ γυναῖκες αἱ μορφόνουσαι νὰ ἐσκέπτοντο νὰ συνέλθουν ὅλοι μαζὶ εἰς συνέδριον καὶ ἑνόνοντες τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν των καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἰδιαιτέρας πείρας των καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἀγάπης των, νὰ θέσουν τὰς ὁριστικὰς βάσεις τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συνεργασίας των.

Τὸ Συνέδριον αὐτὸ συνῆλθεν εἰς Λιέγην, εἶχεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον καὶ φυσικόν, περισσότερα μέλη γυναῖκας ἀπὸ ἄνδρας καὶ περισσοτέρους ῥήτορας καὶ πιρισσοτέρας μελέτας γυναικείας παρὰ ἀνδρικάς. Καὶ ἡ ἐργασία τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξεν ἐργασία σοβαρὰ καὶ εὐσυνείδητος, ἐργασία θετικὴ καὶ κανονιστικὴ μιᾶς πορείας καὶ ἑνὸς προγράμματος, τῶν ὁποίων ἡ ἐφαρμογὴ θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀφοῦ αὕτη ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τοὺς μᾶλλον ἐνδιαφερομένους εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Τὸ κυρίως ζήτημα, τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη πρὸς λύσιν εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει καθ' ὁλοκληρίαν

τοὺς ὅρους τῆς παιδικῆς ἀνατροφῆς εἶναι ὁ χωρισμὸς τῶν καθηκόντων τῶν γονέων ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ σχολείου καὶ τοῦ διδασκάλου. Ἕως τώρα κατὰ κανόνα σχεδὸν οἱ γονεῖς ἐπερίμεναν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον ἢ τὴν διδασκάλισσαν νὰ ἀναθρέψῃ τὸ παιδί των. Τώρα τὸ Συνέδριον τῆς Λιέγης ἔβαλε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Οἱ γονεῖς μορφώνουν καὶ ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των. Αἱ καλαὶ ἕξεις, τὰ αἰσθήματα, ἡ ψυχικὴ μόρφωσις, ὁ χαρακτήρ, εἶναι ἔργον τῶν γονέων, τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος, τῆς οἰκιακῆς ἑστίας. Η μόρφωσις τοῦ πνεύματος, αἱ γνώσεις, ἡ σοφία εἶναι ἔργον τοῦ σχολείου καὶ τοῦ διδασκάλου.

Ὁ καθεὶς λοιπὸν ὅπου ἐτάχθη. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἀνάγκη νὰ ἐννοήσουν ὅτι φέρουν πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν εὐθύνην τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τῶν παιδιῶν των καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποβληθοῦν εἰς παιδαγωγικὴν δοκιμασίαν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ γίνωνται κύριοι τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων των διὰ νὰ μὴ δηλητηριάζουν ἀσυνειδήτως τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν παιδιῶν των.

Αἱ μητέρες, εἰς τὰς ὁποίας ἀποκλειστικῶς καὶ μονομερῶς ἕως τώρα ἀνετίθετο ἡ εὐθύνη αὕτη, δὲν δύνανται χωρὶς τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν πατέρων νὰ φθάσουν εἰς κανὲν θετικὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ μικρὸς υἱὸς πιθηκίζει εἰς κάθε ἐξωτερικὸν τύπον τὸν πατέρα του. Τὸ ὕφος, ἡ στάσις, ἡ γλῶσσα, ἡ συμπεριφορά, ὅλα ἀντιγράφονται ἀπὸ τὸν ἐν μικρογραφίᾳ ἄνδρα, ὡς ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τὰ κορίτσια, ἐὰν αὐτά, ὡς συχνὰ συμβαίνει φέρουν εἰς τὴν ψυχὴν των πατρικὰ μᾶλλον ἢ μητρικὰ κληρονομικὰ σπέρματα.

Ὁ χυδαῖος λοιπὸν καὶ φαῦλος πατὴρ θὰ μεταδώσῃ ἀναντιρρήτως τὸ κακὸν ἦθός του εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν παιδιῶν του, ὅπως μεταδίδῃ εἰς αὐτὰ τὴν κακὴν ὑγείαν του ἢ τὸ μολυσμένον αἷμά του.

Διὰ τοῦτο ἡ γνώμη ἡ ἐξενεχθεῖσα εἰς τὸ συνέδριον, ὅπως εἰς τοὺς γάμους ζητεῖται ἐξ ἴσου παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὑγεία καλὴ καὶ ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ χαρακτὴρ γλυκὺς καὶ πρᾷος καὶ αἰσθήματα εὐγενῆ ὅσον καὶ παρὰ τῆς γυναικός, ἔτυχεν ἐπιδοκιμασίας πανδήμου.

Ἐξεφράσθη μάλιστα καὶ ἡ εὐχή, ὅπως ἐπιζητηθῇ ἡ ψήφισις νόμου, ἡ ἐπιβάλλουσα ὄχι μόνον φυσικὴν ὑγιεινὴν ἐξέτασιν τῶν εἰς γάμον συνερχομένων, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν τοιαύτην, πρὸς ἐξασφάλισιν γενεῶν τοῦ μέλλοντος ὄχι πλέον ἐκφύλων καὶ δυστυχῶν, ἀλλ' ὑγιῶν καὶ εὐτυχισμένων.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Μία συγκέντρωσις κάθε εἴδους ὡραιότητος, προσώπων, σκηνῶν παρμένων ἀπὸ τὴν ζωήν, τοπείων, ἐνδυμασιῶν, εἰς συνδυασμὸν μὲ περιβάλλον ἀνάλογον, μὲ ζωὴν ἀληθινήν, μὲ ἔκφρασιν, μὲ χάριν καὶ ἀβρότητα ἰδοὺ τί εἶναι μία καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις. Ἐὰν τώρα πολλὰ ἔθνη δώσουν συνέντευξιν ὅλων αὐτῶν τῶν ὡραίων πραγμάτων, εἰς μίαν πόλιν, ἡ ὁποία καὶ ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἔχει ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ κάλλους, τότε πλέον τοιαύτη καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις εἶναι ἀπόλαυσις ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι καὶ τὴν ψυχὴν γεμίζουν ἀπὸ χαρὰν καὶ τὰς αἰσθήσεις θέλγουν καὶ γοητεύουν.

Εἰς τὴν Βενετίαν κάθε δύο ἔτη διοργανώνεται μία τοιαύτη διεθνὴς καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις, ἡ ὁποία πολὺ δικαίως γίνεται τὸ προσκύνημα ὅλων τῶν ἀνεπτυγμένων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ τὸ περιβάλλον εἶναι ἓν ἀριστοτέχνημα τῆς φύσεως, ἡ δὲ Τέχνη ἔχει πολιτογραφηθῆ κυρία καὶ παντάνασσα ἐπὶ τόσους τώρα αἰῶνας, ὥστε κάθε νέα ὡραιότης νὰ εὑρίσκῃ καὶ πλαίσιον ἀνάλογον, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν καὶ ἐκτίμησιν δικαίαν καὶ ἀμερόληπτον.

Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Τιτιανοῦ καὶ τοῦ Τιντορέττου καὶ τοῦ Βερονέζε, εἰς τὴν χώραν τῶν ὡραίων χρωμάτων καὶ τῶν ὡραίων γραμμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος καὶ φύσις ἀδελφωμένοι ἔδωκαν εἰς κάλλος καὶ ἁρμονίαν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ δοθῇ, ἡ νέα Τέχνη πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξαρθῆ εἰς μέγα ὕψος διὰ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἐκ τῆς συγκρίσεως ὅ,τι χάνει πᾶν ὅ,τι συγκρίνεται μὲ τὸ ἀπολύτως τέλειον.

Δι' αὐτὸ τὰ μεγαλήτερα μόνον ὀνόματα τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου στέλλουν ἔργα των εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτήν, ὅλα δὲ τὰ ἔθνη ἁμιλλῶνται ποῖον νὰ διακοσμήσῃ ἐντελέστερον τὸ διαμέρισμά του, ὥστε καὶ τὸ πλαίσιον ἀκόμη συντελεῖ, ὅπως τὸ σύνολον τῆς Ἐκθέσεως εἶναι ἁρμονικόν, ὡραῖον, γοητευτικόν.

Οἱ δημόσιοι κῆποι, ἕνα χαριτωμένον ὁλοπράσινον νησάκι, μὲ δένδρα γιγάντεια, καὶ ἄνδηρα πολυτελῆ καὶ πάρκα χλοερά, διασχιζόμενον ἀπὸ γαλανὰς ταινίας νεροῦ καὶ ἀπὸ δρόμους οἱ ὁποῖοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου ἱδρυτοῦ τῆς σημερινῆς Ἰταλίας καὶ στολισμένον μὲ μνημεῖα καὶ μὲ ἀγάλματα μεγάλων ἀνδρῶν, ἰδοὺ τὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένον τὸ παλατάκι τῆς Ἐκθέσεως.

Ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὴν κυρίαν εἴσοδόν του ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν ἁπλοῦν καὶ ἀπέριττον εἰς τὴν κλασικὴν παράταξιν μιᾶς κιονοστοιχίας καθαρῶς Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι δυσκόλως θὰ ἐφιλοξένει περισσοτέρους τῶν ὀλίγων μυστῶν μιᾶς ἀρχαίας θρησκείας, ἐνῷ πραγματικῶς εἶναι ἀπέραντον εἰς μεγάλας αἰθούσας καὶ ὡραίους διαδρόμους καὶ ἐξώστας ὁλοπρασίνους, οἱ ὁποῖοι προβάλουν εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὰς ὡραίας διώρυγας, ὡς κατοικίαι νυμφῶν, ὡς μικροὶ παράδεισοι, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὠνειρεύθη καὶ ἔπλασεν ἡ Ἑλληνικὴ φαντασία.

* *
*

Μὲ τὰ μάτια καὶ τὴν κεφαλὴν γεμάτην ἀπὸ Τιντορέτους καὶ Τισιανοὺς καὶ Βερονέζε, μὲ τὸ σῶμα ἐξηντλημένον ἀπὸ κυνικοὺς κούσωνας, τοὺς ὁποίους μόνον μὲ τοὺς ἰδικούς μας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἠμπορεῖ νὰ συγκρίνῃ τις, μὲ μίαν καταπόνησιν ὀκταημέρου ὀρθοστασίας μέσα εἰς παλάτια καὶ εἰς Ἀκαδημίας καὶ ἐκκλησίας, ἡ διάθεσις πρὸς θαυμασμὸν νέων ἔργων ἔχει πλέον ἀμβλυθῆ καὶ αἱ αἰσθήσεις κατάκοποι ἀρνοῦνται πᾶσαν ὑπηρεσίαν.

Ἡ νέα τέχνη ἄλλως δι' ἡμᾶς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἀρκετὰ μυηθῆ εἰς τὰ μυστήριά της, ἡ νέα τέχνη μὲ τὰ λουλακωτὰ τοπεῖα καὶ τοὺς κατακόκκινους ὡς ἀπὸ αἷμα οὐρανοὺς καὶ τοὺς κιτρινοπρασίνους ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ θεάματα, τὰ ὁποῖα ἑλκύουν ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον μας. Καὶ οἱ σετσεσιονίστ, διαδίδεται, ὅτι ἀντιπροσωπεύονται γενναίως εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν φανταζόμεθα γεμάτην ἀπὸ σύμβολα καὶ ἀπὸ γρίφους καὶ ἀπὸ μυστικισμόν.

Ἀπὸ τὴν σφαλερὰν αὐτὴν ἰδέαν μᾶς ἐξήγαγεν εἰς ἰδικός μας καλλιτέχνης ὁ νεαρὸς ἐκ Πατρῶν ζωγράφος κ. Θωμόπουλος, ὁ τόσον γνωστὸς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς ὡραίας του εἰκόνας, ἃς θαυμάζομεν κατὰ καιροὺς εἰς τὰς Ἐκθέσεις τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸν συνηντήσαμεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὅλον ἐνθουσιασμένον ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς Ἐκθέσεως. Εἶχεν ἔλθει ἐπίτηδες διὰ δέκα ἡμέρας εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ λούσῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ λουτρόν, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν νέαν καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν. Συμπληρώσας ἐδῶ τὰς καλλιτεχνικάς του σπουδὰς ἔμεινε πάντοτε καὶ μένει ὁ θαυμαστὴς καὶ λάτρις τῶν μεγάλων Ἰταλῶν διδασκάλων, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ τὴν ὑπεροχὴν παντὸς πραγματικῶς ὑπερέχοντος.

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας μὲ τὸ γουργούρισμα τῶν περιστεριῶν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τὰ ὁποῖα πέρνουν τὸ δεῖπνόν των μέσα εἰς τὰς ἀνοικτὰς παλάμας διαφόρων ξένων περιηγητῶν, μὲ τὴν πολυτελῆ κύκλω μας παράταξιν τῶν κιονοστοιχιῶν τῶν Procuraties, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς νὰ ἀχνίζουν ἀκόμη, ἀπὸ τὰς πυρίνους περιπτύξεις τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του, μὲ τὸ ἀπαστράπτον θέαμα τῶν μωσαϊκῶν τῆς προσόψεως καὶ τῶν χρυσῶν σφαιρῶν αἱ ὁποῖαι στεφανόνουν τοὺς τρούλους τοῦ Ἁγίου Μάρκου, δίδομεν συνέντευξιν μὲ τὸν κ. Θωμόπουλον διὰ τὴν Ἔκθεσιν.

Αὐτὸς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου τῆς ἀναζητήσεως καὶ μελέτης τῶν ὡραίων ἔργων. Ὁ κ. Θωμόπουλος τὴν ἔχει ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν ἔχει μελετήσει ἤδη καὶ μόνος καὶ μαζῆ μὲ τοὺς μεγάλους Ἐνετοὺς διδασκάλους του. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν καὶ νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς θαυμασμὸν τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα προορίζονται διὰ βραβεῖα καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἤδη ἐξασφαλίσει τὴν νίκην.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΟΓΙΑΜΑ

Α΄.

Μὲ μεγάλην δειλίαν ἐσήμανα τὸν ἠλεκτρικὸν κώδωνα τῆς οἰκίας τοῦ στρατάρχου τῆς Ἰαπωνίας. Ὀπίσω ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ θύραν, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ὅπου ὑψοῦτο ἓν θαυμάσιον εὐρωπαϊκοῦ ρυθμοῦ παλάτι, ποία ἄραγε μὲ ἐπερίμενεν ὑποδοχή;

Ἀλλ' ὀκτὼ ἡμέρας πρίν, εἶχον ἐντούτοις λάβει ρητὴν πρόσκλησιν: Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ μὲ ἰδῆτε μίαν ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτάς, μοὶ εἶχεν εἰπεῖ ἡ μαρκησία. Θέλω νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν ἐξέχασα καθ' ὁλοκληρίαν τὰ γαλλικά μου.

Εἴχομεν συναντηθῆ εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς φιλανθρώπους ἐνεργείας τῆς θαυμασίας αὐτῆς γυναικός.

Δώσατε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, εἶπα εἰς νεαρὸν ὑπηρέτην, φέροντα τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐμειδίασε τὸ ἄχρουν ἐκεῖνο καὶ μυστηριῶδες μειδίαμα τῶν μικρῶν μαχητῶν τῆς Ἀπωτάτης Ἀνατολῆς. Ὁ ὑπηρέτης μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω ἀνὰ τὴν μακρὰν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου, πέραν τῆς ὁποίας ἡ οἰκία διαγράφει εἰς τὸν γελαστὸν οὐρανὸν τοὺς πυργίσκους της καὶ τὴν γωνιώδη στέγην της. Καὶ πάλιν νέα μὲ καταλαμβάνει δειλία, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνέρχομαι τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος. Θὰ δεχθῇ ἄρα ἡ μαρκησία ὄχι πλέον τὴν Γαλλίδα περιηγήτριαν, ἀλλὰ τὴν δημοσιογράφον γυναῖκα, καὶ θὰ θελήσῃ νὰ ὑποβληθῇ εἰς δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν;

—Πῶς ἔχετε, ἀγαπητή μου; Ἀπὸ τὴν μεγάλην θύραν τῆς εἰσόδου, μία φωνὴ συμπαθὴς μοὶ ἀπηύθυνε τὰ φιλόξενα αὐτὰ λόγια, ἐνῶ δύο χεράκια λεπτοφυῆ καὶ μικρὰ ἐτείνοντο πρός με ἀπὸ μεσα ἀπὸ τὰς πλατειὰς καὶ κεντητὰς χειρίδας τοῦ κιμονό.

Μία συνέντευξις δημοσιογραφικὴ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ πλέον σήμερον μορφὴν φιλολογίας, ἐχθρικῶς διακειμένης πρὸς πᾶσαν περιγραφήν. Ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ μὴ περιγράψω εἰς μεγάλας ἔστω καὶ γενικὰς γραμμὰς τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὁποία εἰς οἱανδήποτε ἐθνικότητα καὶ ἂν ἀνῆκε, θὰ ἀπελάμβανεν ὅπως ἐδῶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν της; Διότι ἡ μαρκησία Ὀγιάμα δὲν ὀφείλει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δοξασμένον ὄνομα τοῦ συζύγου της — τοῦ Ναπολέοντος αὐτοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ὡς τὸν ὀνομάζουν οἱ συμπολῖταί του — τὴν θέσιν, ἣν κατέχει εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς Ἰαπωνικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ μαρκησία εἶναι μᾶλλον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λεπτοφυὴς καὶ πολὺ θελκτική. Εἶναι τόσον ἐλάφρὰ καὶ χαριτωμένη εἰς τὰς κινήσεις της, ὥστε ὁ βλέπων αὐτὴν νὰ παίζῃ lawn tennis, ἢ νὰ τρέχῃ εἰς τὸν κῆπόν της δὲν θὰ ἠμπορῇ νὰ φαντασθῇ κἂν ὅτι εἶναι γυναῖκα περίπου πενῆντα ἐτῶν. Ὁμιλεῖ Ἀγγλικὰ μὲ προφοράν, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει ἀμέσως ὅτι ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ διασήμου Πανεπιστημίου τοῦ Vassar. Ἂν δὲ καὶ οὐδέποτε σχεδὸν ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ κλασικὸν κιμονό καὶ ἀπὸ τὰ ξύλινα σανδάλια, ὅμως παρακολουθεῖ τὴν πρόοδον εἰς πάσας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας καὶ εἶναι ἐνήμερος τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων τοῦ κόσμου.

Μεθ' ὅλα αὐτὰ ἡ μαρκησία Ὀγιάμα δὲν εἶναι διόλου σχολαστικὴ καὶ ἀφοομὴ ἀκριβῶς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν συνομιλίαν μας ὑπῆρξεν ἓν σημεῖον ἐντελοῦς φιλοκαλίας καὶ συρμοῦ. Ἄλλως τε μᾶς ἦτο δύσκολον, γυναῖκες ὡς εἴμεθα, νὰ ἀρχίσωμεν τὴν συνομιλίαν μας ἀπὸ τὴν πολιτικήν, εἰς στιγμὴν μάλιστα τοιούτου πολεμικοῦ καὶ πατριωτικοῦ ὀργασμοῦ, καθ' ὃν εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς ξένους νὰ ὁμιλοῦν περὶ πολιτικῆς.

—Ἡ κόρη μου θὰ λυπηθῇ πολύ, ὅταν θὰ μάθη τὴν ἐπίσκεψίν σας, Κυρία, μοῦ εἶπεν ἡ μαρκησία, εὐθὺς ὡς εἰσήλθομεν εἰς μίαν αἴθουσαν ἐπιπλωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰαπω-

νικὰ καὶ Εὐρωπαϊκά. Ἀλλ' εἰξεύρετε ὅτι τὰ καϋμένα τὰ κορίτσιά μας δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν ἑαυτόν των, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔχουν τὴν κτενίστριάν των πλησίον των.

Τὴν τρομερὰν *Καμιουνί*, εἶπον ἐγώ, μειδιῶσα, ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς ὁποίας εἶσθε εὐτυχῶς ὑμεῖς, Κυρία, ἀπηλλαγμένη, προσέθεσα, στρέφουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ φριζαρισμένον εὐρωπαϊκὸν κτένισμα τῆς μαρκησίας.

Εὐτυχῶς, εἶπεν ἐκείνη. Δίδω ἀκριβῶς δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὴν Ἀγγλίδα θαλαμηπόλον μου διὰ τὸ κτένισμά μου καὶ εὑρίσκω ὅτι εἶναι ἀρκετά. Εἶναι τρομερὸν νὰ σκέπτεταί τις, ὅτι αἱ Ἰαπωνίδες θυσιάζουν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς των εἰς τὸ κτένισμά των, καὶ βεβαιωθῆτε, προσέθηκεν, ὅτι αἱ Ἰαπωνίδες δὲν θὰ παύσουν νὰ εἶναι κοῦκλες, παρὰ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ διώξουν τὰς κτενιστρίας των διὰ νὰ κτενίζουν καὶ πλέκουν τὰ μαλλιά των μὲ τὰ ἰδικά των χέρια. Βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ Ἰαπωνία δὲν θὰ εἶχε προχωρήσει, οὔτε κατὰ ἓν βῆμα, ἐὰν ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του νὰ ξυρίζουν τὰ μαλλιά των σύρριζα. Αἱ Ἰαπωνίδες διὰ νὰ προχωρήσουν καὶ αὐταὶ πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ μαρτύριον τοῦ σημερινοῦ κτενίσματος, τὸ ὁποῖον ταῖς ἐπιβάλλει νὰ κοιμῶνται ἐπάνω εἰς ξύλινον μαξιλάρι μὲ τὴν κεφαλὴν κρεμασμένην ἀπὸ τοῦ αὐχένος εἰς τὸ κενόν.

Ἀπὸ τὸ κτένισμα ἡ ὁμιλία ἦλθεν εἰς τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ἐγεννήθη τὸ 1858 καὶ ἦτο ἀκριβῶς ἐννέα ἐτῶν, ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, δι' ἧς ἀπεδόθη εἰς τὸν Μικάδον ἡ κυριαρχία, ἣν ἀπὸ αἰώνων τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει οἱ Jhogaus. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης εὐγενὴς ἄρχων ἦτο μὲ τὸ μέρος τῶν Shogons, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμουν πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Κυότα, ἐνῷ εἰς τὰ φρούριά των, εἶχαν κλεισει πρὸς ὑπεράσπισιν τὰς οἰκογενείας των.

Εἰς τὸ φρούριον τοῦ Wakamatza εἶχε κλεισθῆ ἡ οἰκογένεια τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ὅμως στενῶς πολιορκουμένη διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Αἱ ζωοτροφίαι ἐξηντλήθησαν ταχέως, τὰ πολεμοφόδια ἦσαν ἐλάχιστα πλέον καὶ ἡ μαρκησία, κοριτσάκι μόλις ἐννέα ἐτῶν, ἠσθάνθη ὅλην τὴν ἀγωνίαν τῆς πείνης καὶ ὅλην τὴν ὀδύνην τῆς ὀρφανίας καὶ ἐρημώσεως. Ὤ! εἶπεν, ὁ θανατος τὸν ὁποῖον ἐπεριμέναμεν ὡς κάτι μοιραῖον δὲν μᾶς ἐφόβιζεν. Ἀλλ' ἡ αἰχμαλωσία, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια τῆς ἐλευθερίας μας, ἀλλ' ἡ πεῖνα, ἰδοὺ τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐβασάνιζαν. Ἐν τούτοις κάθε ἐλπὶς εἶχεν ἐκλείψει, καὶ ὅλοι ὠφείλαμεν νὰ κυτοκτονήσωμεν, διὰ νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Ἐγώ, ἐπειδὴ ἤμην παιδὶ ἀκόμη, εἶχεν ἀποφασισθῆ ὅτι θὰ ἐφονευόμην ἀπὸ τὴν πρεσβυτέραν μου ἀδελφήν, ἡ ὁποία θὰ ηὐτοκτόνει μετὰ τὸν ἰδικόν μου θάνατον. Ἡ μήτηρ μου θὰ ἀπέθνησκε τελευταία, μόνον ὅταν θὰ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι καμμία ἀπὸ ὅλας μας δὲν θὰ συνελαμβάνετο ζῶσα. Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐθεώρουν ὡς προσβολήν, τὸ ὅτι δὲν μὲ ἐνόμιζαν ἀξίαν νὰ αὐτοκτονήσω καὶ καθ' ἑκάστην εἰς ὡρισμένην ὥραν παρεκάλουν τὴν ἀδελφήν μου νὰ μὲ διδάξῃ πῶς νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ξυραφίου, δι' οὗ ἀνοίγονται αἱ φλέβες.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις τῆς πτώσεως τοῦ φρουρίου ἐπίκειται· Ἀλλ' ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν πολιορκουμένων εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ συγκινηθεὶς διατάσσει νὰ λυθῇ ἡ πολιορκία καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ νὰ μεταβῶμεν ἐλευθέρως εἰς τὴν πόλιν Aïmori.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξηρχόμεθα τοῦ φρουρίου μας οἱ ἰδικοί μας ἔφερον ἕνα νέον πολιορκητὴν πληγωμένον, ὀνομαζόμενον Ὀγιάμα. Ἡ τύχη ἐπιφυλάσσει συχνὰ τοιαύτας ἐκπλήξεις, λέγει ἡ μαρκησία, διακόπτουσα πρὸς στιγμὴν τὴν διήγησίν της.

Cecile Dabreuil

ΠΟΘΕΝ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΩΝ

Ὅτε ὁ ἅγιος Δομένικος συνέστησε τὸ τάγμα τῶν ἀδελφῶν ἱεροκηρύκων διώρισεν ἕνα ἀρχηγόν, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχανε ἀνερχόμενος εἰς ὑψηλότερον ἀξίωμα.

Δύο σύλλογοι ἐσχηματίσθησαν, ὁ εἷς ἀσχολούμενος εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας τοῦ στρατηγοῦ, ὁ δὲ ἄλλος διαπραγματευόμενος κατὰ τριετίαν τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις.

Κατὰ τὸ ἔτος 1611 ἀρχηγὸς ἦτο ὁ πατὴρ Ξαβέριος, ὅστις προήχθη εἰς καρδινάλιον ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Ε'. Ἦτο ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐκλεγῇ νέος ἀρχηγός. Ὡς τοιοῦτος ἐξελέγη ὁ Αὐγουστῖνος δὲ Μπριντζιγκουέλλα, ὅστις κατήγετο ἐκ Λομβαρδίας καὶ ἦτο καθηγητὴς τῆς θεολογίας καὶ διδάσκαλος τοῦ ἱεροῦ παλατίου εἰς Ῥώμην. Μοναχὸς μεγίστης ἀξίας, ὑψηλῆς ἀρετῆς, καὶ σπανίας μορφώσεως ὁ πατὴρ Μπριντζιγκουέλλα ἦτο τοιαύτης ἁπλότητος καὶ ἐφαίνετο τόσον ἀφελὴς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὸν συναναστραφῇ τις ἵνα ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματά του καὶ γνωρίσῃ τὸν πλήρη σκληραγωγίας καὶ ἐγκρατείας βίον του.

Μὲ ὅλην τὴν ὑψηλήν του θέσιν ἔζη ὡς ὁ ταπεινότερος τῶν μοναχῶν. Θέλων νὰ ἐκπληροῖ εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντα τοῦ στρατηγοῦ τοῦ τάγματος, ὁ πατὴρ Μπριντζιγκουέλλα ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ἵνα προεδρεύσῃ ἑνὸς τριετοῦς συλλόγου. Φθάσας εἰς Παρισίους τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἰακωβίνων, οἵτινες ἐν σώματι ἐξῆλθον εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ μέχρι τοῦ προαστείου τῆς θύρας τῆς Κολάσεως, σταυρὸν καὶ σημαίας ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες καὶ τοῦ ἀπένειμον ἁπάσας τὰς εἰς τὸ ἀξίωμά του κεκανονισμένας τιμάς.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ πατρὸς Μπριντζιγκουέλλα ἦτο σεμνοτάτη. Τρεῖς ἐκκλησιαστικοὶ τοῦ τάγματός του καὶ δύο ἀδελφοὶ ἀπετέλουν τὸν οἶκόν του: Ὁ πατὴρ Brivius ἔφορος τῆς ἱερᾶς γῆς, ὁ πατὴρ Maring ἰατρός, ὁ πατὴρ Poisson ὡς γραμματεὺς καὶ οἱ ἀδελφοὶ Pascome καὶ Barnabe φροντισταὶ τοῦ ἱματιοφυλακίου του.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς του, ὁ στρατηγὸς ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν προηγγελμένων συνδιαλέξεών του, εἰς ἃς παρέστησαν μέλη τοῦ τάγματος ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου ἀφιχθέντα: ἐκ Περοῦ, Μεξικοῦ ἀπὸ τὰς Φιλιππίνας νήσους κλ. Ἡ πρώτη συνέλευσις ἔλαβε χώραν ἔν τινι αἰθούσῃ τῶν Ἰακωβίνων, παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισκόπων ὡς καὶ

τοῦ πρέσβεως τοῦ πάπα. Ὁ μικρὸς βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΓ', παρέστη ἐπίσης, ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία τῶν Μεδίκων, ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα τοῦ Βαλουᾶ, πλεῖστοι τιτλοφόροι κύριοι καὶ κυρίαι τῆς Αὐλῆς, κύριοι τῆς Συγκλήτου καὶ μέλη τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῶν ἀκολουθία ἔλαβον θέσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἔνθα πλεῖστοι ἄλλοι εἰσῆλθον κατόπιν των.

Ἡ ἔναρξις τῶν συνδιαλέξεων ἔγεινε διὰ λειτουργίας· ἀκολούθως ὁ πατὴρ Μπριντζεγκουέλλα ἐξήγησε δι' ὑπομνημάτων περικοπὰς τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἄλλοι ἀνέφερον ἀποφθέγματά τινα ἀρχαίων μοναχῶν καὶ ἄλλοι τὸν βίον πολλῶν ἁγίων.

Φρᾶσις τις νέου κληρικοῦ ἐφάνη τόσον ἀστεία εἰς τὸν μικρὸν βασιλέα, ὥστε ἤρχισε νὰ κτυπᾷ θορυβωδῶς τὰς χεῖρας, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἐκρηγνύμενος εἰς ἀκράτητον γέλωτα καὶ θεωρῶν τὸν γύρω του λαόν, ὅστις ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ζωηρότητα τοῦ νεαροῦ μονάρχου ἐγέλα καὶ αὐτὸς ἁπλέτως, χειροκροτῶν.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ'. βλέπων ἐπιδοκιμαζόμενον τὸ κίνημά του ἐδιπλασίαζε τὴν ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς του. Ὁ ἴδιος δὲ ἐκκλησιαστικός, θέλων νὰ διεγείρῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ μικροῦ Λουδοβίκου ἐπανελάμβανε τὰ χειροκροτήματα καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ὁμήγυριν προεκάλει αὐτὴν νὰ τὸν μιμηθῇ. Μὲ μίαν δὲ αὐτόματον κίνησιν ἅπαντες ἐκτύπησαν τὰς χεῖράς των διασκεδάσαντες ἐκ τούτου ὑπερβαλλόντως τὴν μικρὰν μεγαλειότητα.

Πολλάκις διεκόπησαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ οἱ ῥήτορες ὑπὸ τοιούτου θριάμβου, τοῦ ὁποίου τὸ σύνθημα ἔδιδε πρῶτος ὁ βασιλεύς.

Ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἐκδηλώνουν τὴν χαρὰν διὰ τοιούτων δειγμάτων εὐχαριστήσεως, καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τοῦ χειροκροτεῖν, ἔχει τὴν καταγωγὴν καθαρῶς βασιλικὴν καὶ ἐντελῶς χριστιανικήν.

Κατὰ μετάφρασιν **Φανῆς Μ.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μερικὰ θαύματα

Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Λουκίας θὰ ἐπερνοῦσε μὲ μεγάλην μονοτονίαν: κάθε πρωὶ ἐξυπνοῦσε τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ ἐκοιμᾶτο τὸ βράδυ μὲ τὴν αὐτὴν κανονικότητα, τὸ φαγητὸν καὶ ὁ ὕπνος διαδέχονται ἄλληλα εἰς κανονικὰ διαστήματα! Περιοδικῶς θυμόνει χωρὶς αἰτίαν ἢ γελᾷ καὶ χαίρεται. Ἄλλαι ἐργασίαι γίνονται μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν: Ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ ἀνώμαλος εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἶναι κακὸν σύμπτωμα καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀνησυχεῖ. Ἐκτὸς τῆς φαινομενικῆς αὐτῆς κανονικότητος ἡ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Λουκίας περνᾷ μὲ διάφορα ἐξαιρετικὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα πλησιάζουν πρὸς τὰ θαύματα. Ὁ Τρότ, αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα. Ἀλλ' ἡ μαμά του, ὁσάκις ἔρχεται μία κυρία νὰ τὴν ἐπισκευθῇ, δὲν κουράζεται νὰ διηγεῖται τί κάνει ἡ δεσποινὶς Λουκία, καὶ καθὼς φαίνεται αὐτὰ θὰ εἶνε πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τὰς διανοητικάς του δυνάμεις. Προχθὲς ἐβεβαίοναν ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ πῇ μπαμπά, μίαν ἄλλην ἡμέραν βεβαίως ἐγέλασεν ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς μαμᾶς της, καὶ κάθε ἡμέραν καὶ κάτι νέον εἶχαν νὰ διηγηθοῦν.

Ὁ Τρὸτ εἶνε ὀλίγον στενοχωρημένος νὰ μὴν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸ ὕψος ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων. Εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ μαμά του βλέπει πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς οὔτε ὑποπτεύεται· ἔπειτα αὐτὸς εἶναι μικρὸς καὶ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ νὰ ἐνθουσιασθῇ, δὲν τὸ κατορθόνει πάντοτε. Ἐν τούτοις γνωρίζει νὰ παίζῃ περίφημα τὸ μέρος του καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἄλλων. Ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησίν της ἡ δεσποινὶς Λουκία ἤρχισε νὰ ἐκπλήττῃ ὅλους. Δὲν εἶχαν παρέλθει τρεῖς ἡμέραι ὅπου ἦτο εἰς τὸν κόσμον καὶ ἤδη διέκρινε λαμπρὰ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν νύκτα, τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδας ἤρχισε νὰ γελᾷ. Γελοῦσε ἀληθινά, ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ἦτο ἁπλῶς μορφασμός, ἀλλὰ βεβαίως αὐτὸ δὲν ἦτο ἀλήθεια, διότι καὶ μορφασμὸς ἂν εἶνε, αὐτὸ δίχνει καλὴν διάθεσιν, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὰ γέλοια. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἄρχισε νὰ γνωρίζῃ τὴν μαμά της, ἔπειτα τὴν παραμάνα της, ἔπειτα τὸν Τρότ, ἔπειτα τὸν μπαμπᾶ. Μεταχειρίζεται σημεῖα ἀληθινὰ σοφά. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὴν κακὴ ἐπίτηδες, καὶ ἄλλας κινήσεις πραγματικῶς θαυμασίας.

Πολλὲς φορὲς ὁ Τρὸτ δὲν εὕρισκεν εἰς ὅλα αὐτὰ τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον, ἴσως διότι δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ θαυμάσῃ. Ποιὸς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν γενικὴν χαράν, τὴν ἡμέραν ὅπου ἡ δεσποινὶς Λουκία, θέλουσα νὰ ἴδῃ τὸν Τρὸτ ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μὲ τὰ στρατιωτάκια του, καθὼς ἦτο μέσα εἰς τὴν κούνια της ἔπιασε τὰ δύο ἄκρα καὶ μὲ μίαν κίνησιν ἐκάθησε μόνη της; Ἡ παραμάνα μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ἔτρεξε εἰς τὴν κουζίνα νὰ φωνάξῃ τὴν Τερέζα νὰ δῇ καὶ αὐτὴ τὸ θαῦμα. Ἡ μαμὰ ἤρχισε τὰ κτυπᾷ τὰ χέρια της καὶ νὰ φιλῇ τὴν μικρούλα μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ μπαμπᾶς ἐμειδίασε μὲ ἡσυχίαν. Ὁ Τρὸτ ἤρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του. Ὁ Ζὶπ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὴν κάμαρα καὶ νὰ γαυγίζῃ δυνατά.... τόσο πολύ, ὥστε ἡ νέα ἡρωὶς ἐφοβήθηκε ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ταραχήν, ἐκύτταξε τριγύρω μὲ μάτια φοβισμένα καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπελπισμένη. Τότε ὅλοι ἔτρεξαν κοντά της καὶ τὴν ἐχάϊδευαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγην ὥραν μόλις τὴν ἔβαλαν εἰς τὴν κούνια της, ἰδοὺ αὐτὴ πάλιν καθισμένη μὲ τὴν αὐτὴν κίνησιν ὅπως καὶ πρίν, καὶ ὅλοι τὴν ἐθαύμαζαν.... Δὲν ἦτο λοιπὸν τυχαῖον συμβάν, ἦτο πραγματικόν, ἡ μικρούλα ἤξευρε νὰ κάθεται μόνη της.

Ἀπὸ τότε τὰ πράγματα ἔγειναν πλέον σοβαρά. Βεβαίως τὸ θαῦμα αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα μικρά, ἴσως μάλιστα εἰς ὅλα, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν διότι δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν μωρὸ ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μηνῶν ζωὴν ἔβγαλε.... ἕνα δόντι! Ἕνα

δόντι τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πρῶτον! Ἡ δεσποινὶς Λουκία δὲν εἶχε διάθεσιν, ἄλλαζε χρώματα κάθε στιγμήν, ἔβαζε τὰ χέρια εἰς τὸ στόμα της, ὅλα τὰ σημεῖα ὅπου προηγοῦνται. Κάθε πρωὶ ἡ μαμὰ ἔκανε ἐπιθεώρησιν μὲ μεγάλην συγκίνησιν. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἐφάνηκε ἕνα μικρὸ σημαδάκι, ἀλλὰ κανεὶς ἀκόμη δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἦτο αὐτό. Ἡ μαμὰ ἔτρεξε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μπαμπᾶ διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸ νέον. Ὁ Μπαμπᾶς πλέον ἥσυχος ἔδειξε μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ὅπως συνέβαινε εἰς ὅλας τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις ὅλαι ἐμαζεύθησαν διὰ νὰ βεβαιώσουν τὸ θαῦμα. Τὸ δόντι βεβαίως ἀκόμη δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἅμα ἔβαζε κανεὶς τὸ χέρι του ἐπάνω τὸ ἠσθάνετο.

Ὅλοι ἐδοκίμασαν, ἐζήτησε καὶ ὁ Τρὸτ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο, ἀλλ' ἡ μαμά του δὲν τὸ ἄφησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὄχι, ἀγαπημένε μου, δὲν εἶνε ἀκόμη. Φοβοῦμαι μήπως τὸ δακτυλάκι σου δὲν εἶνε ἐντελῶς καθαρό. Ὁ Τρὸτ προσεβλήθη ὀλίγον. Βεβαίως δὲν λέγω ὅτι εἶνε τὰ χέρια του ἀμέμπτου καθαριότητος, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ πλέον ἀκάθαρτα ἀπὸ τόσα ἄλλα: Ὁ Τρὸτ ἔχει καλὴν ἀνατροφήν, δὲν εἶπε λέξιν: ἔπειτα αὐτὸ τοῦ ἦτο ἀδιάφορον, δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιθυμίαν, τὸ ἔκαμε ἐπειδὴ ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἔπειτα ἔβλεπε ὅτι ἡ Λουκία ἤρχισε νὰ ἀηδιάζει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας ἐφάνηκε ἕνα μικρὸν ἄσπρο σημεῖον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, τότε ὁ Τρὸτ ὑπερήφανος ἀνήγγειλε εἰς τὴν Μαρία Milly ὅτι εἶχε ἡ ἀδελφούλα του ἕνα δόντι. Τώρα ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. ἀφοῦ εἶχε μιὰ ἀδελφούλα ὅπου τῆς συνέβαιναν θαύματα. Ἀλλ' ἡ Λουκία ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔβγαλε καὶ ἄλλο δόντι καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε διάθεσιν ν' ἀποκτήσῃ ὅσα καὶ ὁ Τρότ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

«Ἐνόμιζα, ἀγαπητὴ Λουίζα, ὅτι μοῦ ὑπεσχέθης σήμερα τὸ πρωὶ πῶς θὰ ἐπιβλέψῃς τὴν νέαν μαγείρισσαν: ὁριστικῶς ἡ σάλτσες της εἶνε ἀπαίσιες.

— Ἀλήθεια, φίλε μου, ἀλλ' ἐπῆγα νὰ δῶ τὴν μητέρα μου· εὐγήκαμε μαζὶ ἔξω διὰ νὰ κάμωμεν ἐπισκέψεις καὶ ἀγορὰς καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὰς ἕξ καὶ τέταρτον, δηλαδὴ ὀλίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ σὲ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου.

— Σὲ παρακαλῶ, μὴν λησμονήσῃς νὰ τῆς δώσῃς τὰς διαταγάς σου δί' αὔριον.

— Αὔριον... ἀλλὰ περιμένω τὴν μητέρα μου· ἔχομεν δώσει λόγον διὰ νὰ τελειώσωμεν ὅ,τι δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ κάμωμεν σήμερα.

— Μεθαύριον τότε....

— Μεθαύριον γευματίζομεν εἰς τὸ σπίτι τῆς μητέρας μου.

— Λυποῦμαι πολύ....

— Πῶς! λυπᾶσαι πολύ;

— Ναί, διότι παρεκάλεσα τὸν πατέρα μου νὰ ἔλθῃ νὰ γευματίσῃ μαζί μας, καὶ δὲν βλέπω πῶς χωρὶς νὰ τὸν δυσαρεστήσω, θὰ τοῦ εἴπω νὰ μὴν ἔλθῃ.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ εὕρῃς μέσον· ἀλλ' εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ πατέρας σου δυσαρεστεῖται μὲ τὸ τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητὴ Λουίζα· δὲν ἠμπορῶ νὰ παραδεχθῶ αὐτὴν τὴν γνώμην. Ὁ πατέρας μου εἶνε σοβαρός, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ποτὲ δὲν ἐπέτρεψε καὶ πολὺ δικαίως, νὰ παραλείψουν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν τοῦ ὀφείλουν· ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ ἕως τὸ ἐλάττωμα τὸ σχεδὸν μεγάλον τοῦ νὰ δυσαρεστῆται μὲ τὸ τίποτε, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις· δὲν εἶσαι καὶ σὺ τῆς αὐτῆς γνώμης;

— Δὲν ἠξεύρω. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς τόσον ἐλεύθερος μὲ τὸν πατέρα σου, ὅπως εἶνε μὲ τὴν μητέρα μου· πρέπει πάντοτε μαζί του νὰ μετρῇ τὰ λόγια του καὶ τὰς μικροτέρας πράξεις του, ἐνῷ ἐκείνη εὐχαριστεῖται ἀπὸ ὅλα...

— Ναί, ὅταν κάμνουν μόνον ὅτι τὴν εὐχαριστεῖ.

— Παῦλε, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν κατηγορῇς τὴν μητέρα μου, ἐμπρός μου.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητή μου φίλη, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσῃς τὸ παράδειγμα· τότε μόνον θὰ τὸ ἀκολουθήσω.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις τώρα εἶνε κακία, καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε ἀλήθεια· ποτὲ δὲν κατηγόρησα τὸν πατέρα σου.

— Μὲ συγχωρεῖς! Πρὸ ὀλίγου εἶπες ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον τὸν δυσαρεστεῖ καὶ βεβαίως ἡ κατηγορία εἶνε σοβαροτέρα ἀπ' ὅτι ἐγὼ εἶπα διὰ τὴν μητέρα σου. Ἐπὶ τέλους τί εἶπα; ὅτι εὐχαριστεῖται ἀπὸ ὅλα, ὅταν ὅλα γίνονται διὰ νὰ τὴν εὐχαριστοῦν. Αὐτὸ εἶνε κατηγορία; εἶνε ἀνακρίβεια; Τί ἄλλο βλέπω κάθε ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι μας; τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μητέρας σου.

— Εἶνε φρικτὸν νὰ μὲ κατηγορῇς διότι ἀγαπῶ τὴν μητέρα μου!

— Ἀλλὰ δὲν σὲ κατηγορῶ διόλου ὅτι ἀγαπᾷς τὴν μητέρα σου, τὸ ἐναντίον θὰ μοῦ ἐφαίνετο τερατῶδες. Μέμφομαι τὴν μητέρα σου, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ διαφορετικόν...

— Αὐτὸ ἔλειπε, τώρα θὰ εὕρῃς ὅτι εἶνε ἔγκλημα νὰ μ' ἀγαπᾷ.

— Διόλου, ἐννοῶ πολὺ καλὰ καὶ συμερίζομαι τὸ αἴσθημα αὐτὸ διὰ νὰ τὴν κατηγορήσω.

— Κολακεία τώρα! ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὲ συγκινεῖ διόλου.

— Ἐὰν μοῦ ἐπέτρεπες νὰ ἐξηγηθῶ, ἀγαπητὴ Λουκία, δὲν θὰ μοῦ ἀπέδιδες σκέψεις αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἰδικαί μου.

— Λοιπὸν διατί κατηγορεῖς τὴν μητέρα μου;

— Ἀπλούστατα διότι σκέπτεται πολὺ συχνὰ ὅτι εἶσαι κόρη της, καὶ ὄχι ἀρκετὰ συχνὰ ὅτι εἶσαι γυναῖκά μου· ὅτι λησμονεῖ ὅτι τὸ νὰ δώσῃ κανεὶς τι καὶ νὰ τὸ κρατῇ δὲν γίνεται· ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι ἀφοῦ σὲ ὑπάνδρευσε ἐκράτησε ὅλα τὰ δυνατὰ δικαιώματα εἰς τὴν ἀγάπην σου, καὶ ἀπῄτησεν ὅλα τὰ δυνατὰ δικαιώματα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου.

— Ναί! καθὼς φαίνεται.

— Ἀλλ' ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὸ ἐλάχιστον δικαίωμα εἰς ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν διαγωγήν σου καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ καιροῦ σου. Καὶ ὅμως τί συμβαίνει; Ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται μόνον δι' ὅ,τι τὴν ἐνδιαφέρει προσωπικῶς, ἡ μητέρα σου ἔρχεται οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας, πέρνει ὅλας τὰς ὥρας σου, μὲ μίαν ὁποιανδήποτε πρόφασιν, σὲ πέρνει μαζί της ἀδιακόπως, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔχεις καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃς.

— Καθήκοντα! καὶ μεταξὺ ἄλλων νὰ ἐπιβλέπω τὶς σάλτσες τῆς μαγείρισσας;

— Διατί ὄχι; Αὐτὸ εἶνε βεβαίως τὸ πλέον μικρότερον. Ἀλλ' ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ αὐτό, δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι θὰ λείπῃ καὶ διὰ τὰ ἄλλα.

— Παραμελῶ τὰ καθήκοντά μου τώρα! Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ ἐξηγήσου καλλίτερα!

— Ἐ λοιπόν, ἀγαπητή μου Λουίζα, ἀφοῦ τὸ θέλεις θὰ ἐξηγηθῶ καλλίτερα. Τὸ πρῶτον ἀπ' ὅλα τὰ καθήκοντα διὰ μίαν γυναῖκα, καὶ αὐτὸ διότι περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἄλλα, εἶνε νὰ γνωρίζῃ νὰ μένῃ εἰς τὸ σπίτι της. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅπου μὲ κάμνει αὐστηρὸν διὰ τὴν μητέρα σου· δὲν σὲ ἔμαθε νὰ μένῃς εἰς τὸ σπίτι σου ὅταν ἤσουν κόρη καὶ σ' ἐμποδίζει νὰ συνηθίσῃς τώρα ὅπου εἶσαι νέα σύζυγος. Ἡ μητέρα σου, *εἰς τὸν καιρόν της*, ἐθεωρεῖτο τὴν ζωὴν ὡς εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ξαναρχίζῃ κάθε ἡμέραν. Διὰ νὰ δικαιολογῆται καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἤρχισε νὰ βεβαιώνῃ ὅτι, ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ ἡ κίνησις ἦσαν ἀναγκαία εἰς τὴν ὑγείαν της καὶ ἀπαραίτητα εἰς τὴν ἰδικήν σου. Καὶ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν διαβεβαίωσίν της δὲν ἀφίνει ἡμέραν νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ κάμῃ τὰς πρωϊνὰς ἀγοράς της, τὰς μεταμεσημβρινὰς ἐπισκέψεις της καὶ τὸ βράδυ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ θέατρον ἢ τὰς συναυλίας. Αὐτὸ εἶνε ζωὴ ἄσκοπος χωρὶς καμμίαν ἀνάπαυσιν. Χωρὶς σπίτι, χωρὶς φίλους, χωρὶς οἰκογενειακὰς σχέσεις.

— Ὅλα αὐτὰ ὅπου λέγεις εἶνε φρικτά.

— Ὄχι, ἀγαπητή μου φίλη, αὐτὸ εἶνε σοβαρὸν ἀκριβῶς. Μὴν συνηθίζεις σὲ ἐξορκίζω νὰ δίδῃς ἄλλην σημασίαν εἰς τὰς λέξεις, διότι αὐτὸ καταστρέφει καὶ τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων. Μὲ ὅτι εἶπα δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ προσβάλλω τὴν φιλοτιμίαν σου, ἀλλὰ μόνον νὰ σὲ φωτίσω ἐγκαίρως· πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω ὅ,τι ἤρχισα νὰ σοῦ εἴπω.

Ἡ μητέρα σου, ἡ ὁποία εἶνε χήρα καὶ δὲν ἔχει ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ ἐσέ, εὑρέθη πάρα πολὺ δυστυχὴς ὅταν ὑπανδρεύθης. Νὰ ἐξέρχεται μόνη, αὐτὸ πλέον δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε ὅπως πρὶν ὅπου σὲ εἶχε συντροφιά. Ἂς προσθέσωμεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον καὶ καμμίαν δικαιολόγησιν. Μὰ μητέρα,—αὐτὸ εἶνε γνωστόν,—ἐξέρχεται μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κόρην της. Θὰ εὕρισκαν ἴσως περίεργον πῶς ἡ ἡλικία δὲν ἔφερε καὶ τὰς συνεπείας της, τὴν ἀγάπην εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν ἡσυχίαν.

Θὰ ἐφαίνετο περίεργον νὰ βλέπουν τὴν μητέρα σου νὰ ἐξέρχεται μόνη εἰς ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἑσπέρας καὶ θὰ ἔμενα, ἐκπληκτοι, ἂν ἐβεβαιόνοντο ὅτι ἡ μόνη κατοικία εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ εἶνε ἡ ἰδική της. Τότε ἐπανέλαβε, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον σου τὰς συνηθείας τὰς ὁποίας εἶχε πρὸ αὐτοῦ καὶ οὔτω βλέπω ὅτι τὸ σπίτι σου μετατρέπεται εἰς ἄσυλον, εἰς τὸ ὁποῖον μένουν μόνον τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου. Ἐξέρχεσαι μὲ τὴν μητέρα σου...

— Βεβαίως δὲν θὰ εὕρῃς κακὸν ὅτι ἐξέρχομαι μὲ τὴν συντροφιάν της. (ἀκολουθεῖ).

δους, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἡ πτώχεια, πρὸ τῆς ὁποίας ἔφριττεν ὅλη καὶ ὁ κίνδυνος τῶν συνωμοσιῶν καὶ τῶν λαϊκῶν ἐξεγέρσεων, αἱ ὁποῖαι τόσον τῆς ἐμειδιοῦσαν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καὶ ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος τῆς ἀτιμίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὴν ἔρριπτε τὸ πάθος τοῦ Ἀλέκου....

Ἔτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἤνοιξε τὸ συρτάρι, ἐπῆρε τὸ ρεβόλβερ καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ. Ἂς ὑποθέσω, ἔλεγε, μονολογοῦσα, ὅτι εἶναι ἕνα πολὺ δυνατὸν φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρω μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ διὰ παντὸς ἀπὸ κάθε πόνον. Ἀλλ' ἀμέσως τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἓν ἔνστικτον ὀργανισμοῦ ὑγιοῦς καὶ ἀρτίου καθ' ὅλα τὴν ἔκαμε νὰ ἀπορρίψῃ μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοῦ θανάτου. Εἶμαι νέα καὶ ὡραία, ἔλεγε, καὶ τὸ μέλλον ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἰδικόν μου, ἐὰν ἀποφασίσω νὰ παλαίσω διὰ τὴν ζωήν. Ὁ θάνατος εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἀσχημία καὶ διὰ τὸ σῶμα καὶ διὰ τὸ πνεῦμα, εἶπε μεγαλοφώνως, ἐνθυμηθεῖσα αἴφνης τὸν νεκρὸν τῆς μητέρας της, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μορφή της εἶχεν ἀλλοιωθῇ τόσον, ὥστε τὸ πρόσωπόν της εἶχε γίνει ἀγνώριστον. Ἡ ἰδέα τῆς μελλούσης ζωῆς, τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τῆς ἐπερνοῦσαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸν νοῦν της. Δὲν εἶχέ ποτε ἐμβαθύνει εἰς τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἐπρέσβευεν, οὔτε εἶχε ποτέ της σκεφθῇ καλά, καλά, ποῦ ἄρχιζαν καὶ ποῦ ἐτελείωναν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν θρησκείαν ὅ,τι τῆς εἶχεν ἐντυπωθῇ ἦτο ἕνα ὁλόχρυσον εἰκονοστάσιον μὲ πλῆθος ὡραίων ἁγίων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, τοποθετημένον μέσα εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιον τῆς μητέρας της· ἔπειτα αἱ ἑορταὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅπου παντοτε ἐσέρβιραν ἕνα ὁλόκληρον ἀχνιστὸ χοιρομέρι εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔδιδαν γεύματα εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους· καὶ τὸ Πάσχα μὲ τὰς πυραμιδοειδεῖς τούρτας, τῆς πάσχες, ὡς τῆς ἔλεγαν, τὰς ὁποίας ἁγίαζαν οἱ παπάδες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας κατεβρόχθιζεν ἀπέραντα τεμάχια. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπήγαινε πάντοτε μὲ τὴν μητέρα της, ἐγονυπέτει πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἔκαμνε κατ' ἐπανάληψιν τὸν σταυρόν της, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ νοῦς της ἐπετοῦσεν ἀλλοῦ ἀκράτητος. Ἐμεταλάμβανε δύο τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον, ἐξωμολογεῖτο, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς ὅ,τι ἔλεγεν, ἀλλ' οὔτε χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ὑπόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἐξομολογητήν της, ὁ ὁποῖος ἐμύριζε βότκαν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἐφημίζετο διὰ τὴν σκανδαλώδη διαγωγήν της. Ἐὰν ἦτο ἅγιος ἄνθρωπος, ἐσκέπτετο, θὰ εἴξευρε νὰ σωφρονήσῃ τὴν γυναῖκα του, καὶ δὲν θὰ ἔπινε βότκαν, τὸ ἀπαίσιον ποτὸν τῶν μουζίκων.

Δὲν ἦτο λοιπὸν τὰ θρησκευτικὰ αὐτὰ ἐφόδια ἀρκετά, διὰ νὰ συγκρατήσουν τὴν νέαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν μελετωμένην αὐτοκτονίαν. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς, ἡ ἔμφυτος εἰς κάθε ἄνθρωπον ὑγιῆ καὶ ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὸν θάνατον μὲ τὰς

ἀσχημίας του τὴν συνεκράτησαν εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Πρέπει νὰ παλαίσω, εἶπεν, ἀφίνουσα τὸ ριβόλβερ εἰς τὸ παλαιὸν ἔπιπλον. Ἡ ἀπόφασίς της εἶχε ληφθῆ πλεον. Θὰ ἐπήγαινεν ἀμέσως εἰς τὸν ἰατρόν της, θὰ τοῦ ἐξέθετε τὰ πράγματα καὶ θὰ τοῦ ἐζήτει νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν συμβουλεύσῃ. Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ ἔφευγεν ἀμέσως, ὥστε ὁ Ἀλέκος νὰ χάσῃ κάθε ἴχνος της.

Καὶ ἐπειδὴ εἶχε φωτίσει πλέον ἀρκετά, ἡ νιάνια ἐστάλη νὰ φέρῃ ἅμαξαν, καὶ αἱ δύο μαζὴ μὲ τὰ πράγματα τῆς ἰδιαιτέρας της χρήσεως διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ

Μίαν ὡραίαν πνευματικὴν ἑορτὴν τελεῖ σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ παροικία Ὀδησσοῦ εἰς τιμὴν τοῦ κ. Ἀναστασίου Μάλτου, καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἤδη εἰς τὸ Ροδοκανάκειον Παρθεναγωγεῖον.

Ὁ κ. Ἀ. Μάλτος εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀφιερώνουν τὴν ζωήν των εἰς τὰ γράμματα καὶ οἱ ὁποῖοι ἐμόρφωσαν πλέον τῆς μιᾶς γενεᾶς Ἑλληνοπαίδων, ὄχι μόνον ὡς σοφοὶ καὶ πολυμαθεῖς διδάσκαλοι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ ὡς πατριῶται.

Γλυκύς, πρᾶος, μειλίχειος, μοιράζων τὰς ὥρας του μεταξὺ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τῆς μουσικῆς, ἧς εἶναι ἐργάτης ἀκαταπόνητος, κατώρθωνε καθ' ὅλην τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν εἴκοσι πέντε αὐτῶν ἐτῶν νὰ ἐργάζεται καὶ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, ὧν ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

Ὁ κ. Μάλτος ὑπῆρξεν ὁ ἀχώριστος φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ ἀοιδίμου Λυσάνδρου Χ Κώνστα, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε διδάξει καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν σχολὴν τῆς Ὀδησσοῦ. Τοῦτον ἀποθανόντα διεδέχθη καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαρασλείου Βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δρᾶσις του θὰ ἀποβῇ βεβαίως εὐεργετική. Τὸν κ. Μάλτον παλαιότατον καὶ συμπαθέστατον φίλον συγχαίρει σήμερον ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εὐχομένη αὐτῷ καὶ χρυσῆν πεντηκονταετηρίδα ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Β. Γαλάζιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.—Καν Θ. Μ. Βράϊλαν. Ἀλλ' ἦτο φυσικὸν νὰ μὴ λάβετε φύλλον αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνας, ἀφοῦ καὶ τώρα καὶ πάντοτε τὸ φύλλον διακόπτεται κάθε θέρος δύο μῆνας.—Καν Α. Β. Αἴγιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Αἰ. Π. Πειραιᾶ. Βεβαίως θὰ γράψω τὸ νέον ταξεῖδι μου, ἀφοῦ ἄλλως τε τόσον σᾶς εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ νὰ τὸ ἐκδίδω συγχρόνως εἰς ἴδιον τεῦχος τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον Διότι οἱ γράφοντες ἐν Ἑλλάδι ἠμπορεῖ νὰ διαβάζωνται, ἀλλὰ δὲν πληρόνονται διὰ τὰ ἔξοδα, εἰς ἃ ὑποβάλλονται.—Καν Θ. Μ. Βουκουρέστιον. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.—Κον Γ. Ν. Βῶλον. Μόλις ἔφθασα. Θὰ κάμω ὅ,τι δυνηθῶ διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας. Γράφω.—Καν Εὐ. Τ. Κυδωνίας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω καὶ εἰς Δα Κ. — Χ. Κ. Τύρναβον. Διήγημα δὲν ἔλαβον. Γράφω εὐθὺς ὡς τακτοποιηθῶ.—Δα Α. Π. Λιβερπούλ. Ἀναμένω ἀπάντησίν σας.—Καν Ε. Κ. Καρδίτσαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Κον Δ. Π. Σμύρνην. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα νέας συνδρομητρίας μετ' ἀποδείξεως ἀποστέλλονται —Καν Α. Κ. Κέρκυρον. Δυστυχῶς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχετε θέσιν.—Καν Π. Α. Μ. Πάτρας. Ὑπὲρ τῆς προστατευομένης σας θὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι δυνατόν. Ἡ ἐργασία της εἶναι θαυμασία. Κέντημα τόσον τέλειον δὲν εἶδα ποτέ.—Δα Μ. Π, Μόναχον. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀπαντήσω προχθὲς καὶ δι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν στήλην αὐτήν. Τοιαῦται ἀναμνήσεις ὁμοιάζουν πρὸς τὰ εὔοσμα ἄνθη Ὅσον παλαιόνουν, τόσον τὰς ἀπολαμβάνει κανεὶς περισσότερον. Ἡμεῖς ἐδῶ καιόμεθα Καλὴν νοικοκυράν. Ὡς βλέπετε σήμερον σᾶς παραθετομεν τρεῖς τεσσαρας συνταγάς. Χαίρω διότι ἡ Ἐφ' τῶν Κυριῶν σᾶς βοηθεῖ εἰς τὰ οἰκοκυρικά σας καθήκοντα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σβίγγος, μῆλα ἢ ῥοδάκινα. Κάμνετε μίαν ἐλαφρὰν ζύμην ἀπο ἀλεῦρι ἕνα κρόκον αὐγοῦ, μίαν κουταλιὰν τοῦ γλυκοῦ κονιὰκ καὶ μίαν πρέζαν ἀλάτι, τὴν ἀραιόνετε μὲ γάλα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν σχηματισθοῦν βόλοι καὶ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας πρὶν νὰ τὴν μεταχειρισθῆτε προσθέτε καὶ ἕνα ἄσπρο αὐγοῦ καλὰ κτυπημένον, εἰς ἀφρον. Εἰς τὸν χηλὸν αὐτὸν βουτᾶτε κύκλους ἢ κομμάτια ἀπὸ μῆλα ἢ ῥοδάκινα, ἀφοῦ τὰ παστρέψετε καὶ τοὺς ἀφαιρέσετε τὰ κουκούτσια. ἔπειτα ἔχετε βούτυρον ἢ πάχος εἰς ἕνα μέρος βαθουλὸ καὶ βράζει καὶ τὰ τηγανίζετε ἕως νὰ χρωματισθοῦν καλά, τὰ βάζετε ἐπάνω εἰς πετσέταν ἅμα τηγανισθοῦν, διὰ νὰ μὴν ἔχουν βούτυρον, τοὺς ῥίχνετε ἔπειτα ἀπὸ πάνω ζάχαρι ψιλὴ καὶ τὰ σερβίρετε.

Κολοκυθόπιτα. 2 ὀκάδες κολοκύθια, 100 δράμια τυρὶ τρυμένο, περμεζάνα ἢ κασέρι, 2 φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ συμιγδάλι καὶ ἀρκετὸν βούτυρον.

Τρίβετε τὰ κολοκύθια μὲ τὸν τρίφτην υοῦ γλυκοῦ, ἔπειτα τὰ βάζετε μέσα εἰς τουλπάνι καὶ τὰ σφίγγετε καλὰ διὰ νὰ βγῇ τὸ ὑγρόν τους, ῥίπτετε τὸ τυρί, τὰ αὐγά, τὸ βούτυρον καὶ τὸ ἕνα φλυτζάνι τὸ συμιγδάλι καὶ ὀλίγον ἀλάτι καὶ τὰ ἀνακατέβετε καλὰ μέσα εἰς μίαν λεκάνην. Ἔπειτα ἀλείφετε μίαν καραβάναν μὲ βούτυρον τὴν κουκίζετε μὲ τὸ μισὸ συμιγδάλι ὅπου ἔχετε κρατήσει καὶ βάζετε μέσα τὸ μίγμα τοῦ κολοκυθιοῦ κλπ. Ἔπειτα ἀπὸ πάνω βάζετε τὸ ἄλλο μισὸ συμιγδάλι τὸ ζεματίζετε μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ τὸ στέλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

Κυραδό. Εἰς μίαν ὀκὰν καὶ 100 δράμ. ροῦμι καλόν, πέντε πορτοκαλλιῶν τὸν φλοιὸν τὸ βάζεται δι' ἡμέρας δέκα εἰς τὸν ἥλιον, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ πλησίον τοῦ πυρὸς ἀκολούθως δένομεν καλῶς 1 ὀκ. ζάχαριν καὶ ἀφοῦ κρυώσει ὀλίγον χύνομεν τὸ ροῦμι τὸ ὁποῖον στραγγίζομεν ἀπὸ τὸν φλοιὸν καὶ τὸ ἀνακατώνομεν, κατόπιν τὸ περνοῦμεν ἀπὸ καθαρὰν φανέλλαν καὶ τὸ βάλλομεν εἰς φιάλας.

Ποτὸν βυσίνου. 1 ὀκ. βύσινα, 300 δρ. ζάχαριν καὶ 300 δρ. κονιὰκ καὶ ὀλίγα καθαρισμένα πικρὰ κουκούτσια βερυκόκκων. Πλύνομεν καλῶς τὰ βύσινα, τὰ καθαρίζομεν ἀπὸ τὰ ριζάκια των καὶ τὰ θέτομεν ἐντὸς πλατυστόμου φιάλης μὲ τὴν ζάχαριν ψιλοκοπανισμένην καὶ τὰ κουκούτσια, τ' ἀφίνομεν εἰς τὸν ἥλιον 2 ἡμέρας καὶ κατόπιν ῥίπτομεν τὸ κονιὰκ καὶ πάλιν τ' ἀφίνομεν εἰς τὸν ἥλιον ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Κυρία διδάσκουσα τὴν γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις.

Κυρία μὲ μόρφωσιν τελείαν, μὲ γνώσεις πολλάς, μὲ μέθοδον διδασκαλίας ἁπλουστάτην, συνισταμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ